

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 14. června 2022, v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jelínka a soudkyň JUDr. Markéty Langerové a Mgr. Zuzany Vladykové, odvolání **obžalované 1/ Pavly D.**, narozené xxx, odvolání **státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Olomouci** podané v neprospěch obžalovaných 1/ Pavly D. a 2/ Karly S., narozené xxx, a odvolání **poškozeného Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 367/11, IČ 26799341**, proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 15. 9. 2021, č. j. 2 T 137/2019–1687, a rozhodl

takto:

I. Z podnětu odvolání státního zástupce **se** podle § 257 odst. 1 písm. c) trestního řádu napadený rozsudek **zrušuje** ve zprošťující části ohledně obou obžalovaných a **nově se rozhoduje** tak, že podle § 223 odst. 1 trestního řádu se z důvodu okolností uvedené v § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu **trestní stíhání obžalovaných 1) Pavly D.**, narozené xxx v xxx, trvale bytem xxx, a **2) Karly S.**, narozené xxx v xxx, trvale bytem xxx,

pro skutek popsany v bodě 1) obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 4. 7. 2019, číslo jednací 2 ZT 102/2018-177, v němž byl obžalobou u obou obžalovaných spatřován přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve znění účinném do 30. 9. 2020, jehož se měly obě obžalované dopustit tím, že

nehájily jako statutární a výkonný orgán společenství, zájmy Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, IČO: 26799341, se sídlem Nedvědova 360/7, 779 00 Olomouc-Povel, když dne 30. 5. 2010 na adrese Nedvědova č. 7, 9, 11 v Olomouci, předsedkyně výboru Pavla D. a místopředsedkyně výboru Karla S., v rozporu s bodem V. odst. 7 písm. f) v té době platných Stanov Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11 ze dne 9. 11. 2004, kde je zakotvena mimo jiné povinnost výboru činit za účelem provedení prací na panelovém domě průkazný výběr firem minimálně ze tří nabídek, zadaly provedení sanace panelového domu společnosti Trinovum Group, s.r.o., IČO: 26867737, se sídlem Nedvědova 362/11, 779 00 Olomouc, se kterou byla Pavla D. personálně propojena, neboť na základě generální plné moci ze dne 12. 8. 2005 byla zplnomocněna k jednání za tuto společnost a učinily tak bez průkazného výběru této firmy minimálně ze tří nabídek, ačkoliv byly seznámeny se svými povinnostmi vyplývajícími ze Stanov Společenství a věděly, že tato společnost nebyla certifikována v programu "Zelená úsporám", což bylo jednou z podmínek pro výběr dodavatele prací a následně s touto společností dne 7. 9. 2010 uzavřely Smlouvu o dílo S 10/09-1 s předmětem smlouvy "Celková sanace panelového domu - zateplení fasády, rekonstrukce lodžii a balkonů včetně výměny zábradlí, úprava soklu - varianta MARMOLIT, rekonstrukce střechy včetně jejího zateplení, výměna plastových oken bytových a sklepních, zazdění chodbových lodžii, dozdění, montáž plastových oken, úprava vstupů, výměna zdravotní instalace, zateplení suterénu" v ceně 13 301 474,90 Kč včetně DPH a dne 19. 9. 2011 stvrdily svým podpisem předání díla bez zjevných vad a nedodělků, čímž způsobily zatížení spravovaného majetku Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, IČO: 26799341, se sídlem Nedvědova 360/7, 779 00 Olomouc - Povel nadbytečnými náklady v minimální výši 730 833 Kč bez DPH, neboť dle závěru znaleckého posudku vypracovaného znalcem Ing. Milošem Skáccem, z oboru ekonomika, stavebnictví, odvětví rozpočtování staveb a fakturace stavební výroby, kvalita a vady provedených stavebních prací, dodávek a služeb bylo Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11 tím, že nebyl proveden průkazný výběr dodavatele otevřeným výběrovým řízením, poškozeno o částku minimálně 730 833 Kč bez DPH,

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vařeková.

zastavuje, neboť trestní stíhání obou obžalovaných je promlčeno, přičemž tato okolnost odůvodňovala zastavení trestního stíhání soudem prvního stupně.

II. Z podnětu odvolání státního zástupce a poškozeného Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 367/11 **se** podle § 258 odst. 1 písm. b), c), e), f), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek **zrušuje** v odsuzující části a za splnění podmínek § 259 odst. 3 písm. a) trestního řádu **se nově rozhoduje** tak, že

obžalovaná Pavla D., narozená xxx v xxx, trvale bytem xxx,

je vinna, že

1. v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch jako předsedkyně výboru Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, 779 00 Olomouc v období od 17. 10. 2013 do 3. 9. 2015, v Olomouci na pobočkách České spořitelny a.s. učinila patnáct hotovostních výběrů z účtu Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, číslo 3210589339/0800 v celkové částce 872 250 Kč, a to z finančních prostředků určených na kompletní sanaci panelového domu na adrese Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, konkrétně dne 17. 10. 2013 vybrala z uvedeného účtu částku 100 000 Kč, dne 22. 10. 2013 částku 250 000 Kč, dne 18. 12. 2013 částku 150 000 Kč, dne 15. 1. 2014 částku 40 000 Kč, dne 31. 1. 2014 částku 30 000 Kč, dne 12. 2. 2014 částku 32 000 Kč, dne 4. 8. 2014 částku 30 000 Kč, dne 19. 8. 2014 částku 50 000 Kč, dne 9. 9. 2014 částku 35 000 Kč, dne 24. 9. 2014 částku 50 000 Kč, dne 9. 10. 2014 částku 60 000 Kč, dne 28. 11. 2014 částku 19 250 Kč, dne 31. 3. 2015 částku 12 000 Kč, dne 23. 4. 2014 částku 4 000 Kč a konečně dne 3. 9. 2015 částku 10 000 Kč a z těchto finančních prostředků minimálně částku 666 771 Kč použila pro svoji potřebu, přičemž následně, ve snaze zastřít své protiprávní jednání,

- nechala v přesně nezjištěné době a na přesně nezjištěném místě v Olomouci, či jinde, účelově upravit rozpočet na akci "Celková sanace panelového domu - zateplení fasády, rekonstrukce lodžii a balkónů včetně výměny zábradlí, úprava soklu - varianta MARMOLIT, rekonstrukce střechy včetně jejího zateplení, výměna plastových oken bytových a sklepních, zazdění chodbových lodžii, dozdnění, montáž plastových oken, úprava vstupů, výměna zdravotní instalace, zateplení suterénu", zpracovaný Ing. Romanem Z. na částku 13 301 474,90 Kč včetně DPH, předložený spol. Wüstenrot - stavební spořitelna, a.s., která sanaci stavby financovala, když z takto schváleného rozpočtu nechala odstranit položky týkající se dodávky zábradlí ke vchodu č. 11 na adrese Nedvědova 362/11, Olomouc a kompletní práce na vnitřních rozvodech vchodu 11 na adrese

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vařeková.

Nedvědova 362/11, Olomouc, na které v důsledku jejího protiprávního jednání (neoprávněného výběru finančních prostředků) nezbyly peníze, a naopak ceny některých položek v realizačním rozpočtu spol. Trinovum Group s.r.o. nechala účelově navýšit nad ceny obvyklé o částku v celkové výši 495 000 Kč tak, aby položky neprovedených prací byly rozepsány do ostatních položek a celková cena sanace odpovídala schválenému rozpočtu i bez fakticky neprovedených prací, dále

- zároveň jako zástupkyně dodavatele stavebních prací spol. Trinovum Group s.r.o. vyhotovila dodatečně v roce 2017 Dodatek č. 1 ke Smlouvě o dílo S 10/09 - 1 opatřený datem 14. 9. 2010, kterým účelově navýšila cenu prací na sanaci panelového domu o částku 56 760 Kč včetně DPH a Dodatek č. 2 ke Smlouvě o dílo S 10/09 - 1 opatřený datem 20. 6. 2011, kterým navýšila cenu prací na sanaci panelového domu o částku 414 014,81 Kč včetně DPH, ačkoliv skutečná cena prací, které byly na základě těchto dodatků v rámci sanace panelového domu fakticky provedeny, mohla činit pouze 205 478,39 Kč včetně DPH, tedy tyto práce byly účelově předraženy o částku 265 296,42 Kč, a konečně

- jako zástupkyně dodavatele stavebních prací spol. Trinovum Group s.r.o. nechala dne 10. 8. 2017 vystavit fakturu č. 211008 na částku 401 479,90 Kč včetně DPH opatřenou datem vystavení 31. 10. 2011 s datem splatnosti 14. 11. 2011, formou úhrady příkazem, se zněním "na základě SOD S10/09-1 za práce provedené na Vašem panelovém domě zbytek za základního rozpočtu, který je součástí této SOD" a fakturu č. 211009 na částku 470 770,10 Kč včetně DPH opatřenou datem vystavení 16. 12. 2011, s datem splatnosti 31. 1. 2012, formou úhrady příkazem, se zněním "vícepráce na základě dodatků č. 1 a č. 2 z roku 2011", kterými vyfakturovala účelově předražené a fakticky neprovedené práce na sanaci panelového domu,

a takto jednala, ačkoliv k převzetí díla došlo již v roce 2011 a finance vybrané v následujících letech již na rekonstrukci domu ani k jinému účelu ve prospěch SVJ, minimálně v částce 666 771 Kč neužila, nýbrž si je ponechala pro svoji potřebu, kdy tímto jednáním způsobila na majetku poškozeného Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, IČO: 26799341, se sídlem Nedvědova 360/7, 779 00 Olomouc-Povel škodu v celkové výši nejméně 666 771 Kč,

tedy:

přisvojila si cizí věc, která jí byla svěřena a způsobila tak na cizím majetku větší škodu,

2. jako zplnomocněný zástupce společnosti Trinovum Group s.r.o., IČO: 26867737, se sídlem Nedvědova 362/11, 779 00 Olomouc-Povel, a to na základě plné moci ze dne 12. 8. 2005 a osoba

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vařeková.

odpovědná vést účetnictví této společnosti od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2017 řádně, respektive vůbec nevedla v této společnosti účetní knihy, zápisy nebo jiné doklady sloužící k přehledu o stavu hospodaření a majetku nebo k jejich kontrole, ačkoliv společnost v předmětném období prokazatelně prováděla podnikatelskou činnost a byla k tomu povinna, když tím způsobila porušení ust. § 2, § 3 odst. 1, § 4 odst. 1, 8, 10 a 11, § 6 odst. 1, 2, 3 a 4, § 7 odst. 1 a 2, § 8 odst. 1, 2, 3, 4, 5 a 6, § 11 odst. 1 a 2, § 12 odst. 1, 2 a 3, § 13 odst. 1, 2 a 3, § 17 odst. 1, 2 a 3, § 18 odst. 1, § 19 odst. 1 a 6, § 21a odst. 1 a 4, § 29 odst. 1, 3 a 4, § 30 odst. 1 a 2, § 31 odst. 1 a 2, § 33a odst. 10, § 36 odst. 1 § 37a odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb. o účetnictví, přičemž nezajistila podání daňových přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015, 2016 a 2017 u místně příslušného správce daně Finančního úřadu pro Olomoucký kraj, Územní pracoviště v Olomouci, a to ani dodatečně, čímž ohrozila včasné a řádné vyměření daně,

tedy:

nevedla účetní knihy, zápisy nebo jiné doklady sloužící k přehledu o stavu hospodaření a majetku a k jejich kontrole, ač k tomu byla podle zákona povinna a ohrozila tak včasné a řádné vyměření daně,

čímž spáchala

ad 1) přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku,

ad 2) přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 1 trestního zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 206 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 20 (dvaceti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví **zkušební doba v trvání 2 (dvou) let.**

Podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku se obžalované ukládá, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil nahradila škodu, kterou trestnými činy způsobila.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se obžalované dále ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce člena statutárního orgánu ve společenství vlastníků na dobu **2 (dvou) let**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaná Pavla D. **povinna** na náhradě škody **zaplatit** poškozenému Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, IČO: 26799341, se sídlem Nedvědova 360/7, Olomouc, částku ve výši 666 771 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu **se** poškozené Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, IČO: 26799341, se sídlem Nedvědova 360/7, Olomouc, **odkazuje** se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

III. Podle § 256 trestního řádu **se** odvolání obžalované Pavly D. **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Olomouci (dále jen „okresní soud“) ze dne 15. 9. 2021, č. j. 2 T 137/2019–1687, byly nejprve obžalované 1) Pavla D. a 2) Karla S. (dále i jen „obžalované“) podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěny obžaloby Okresního státního zastupitelství v Olomouci pro skutek označený a specifikovaný pod bodem 1 v obžalobě státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 4. 7. 2019, č. j. 2 ZT 102/2018 -177, v němž byl obžalobou spatřován přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, čehož se měly obžalované dopustit tím, že

nehájily jako statutární a výkonný orgán společenství, zájmy Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, IČO: 26799341, se sídlem Nedvědova 360/7, 779 00 Olomouc-Povel (dále i jen „poškozený“ nebo „SVJ“), když dne 30. 5. 2010 na adrese Nedvědova č. 7, 9, 11 v Olomouci, předsedkyně výboru Pavla D. a místopředsedkyně výboru Karla S. v rozporu s bodem V. odst. 7 písm. f) v té době platných Stanov Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11 ze dne 9. 11. 2004, kde je zakotvena mimo jiné povinnost výboru činit za účelem provedení prací na panelovém domě průkazný výběr firem minimálně ze tří nabídek, zadaly provedení sanace panelového domu společnosti Trinovum Group, s.r.o., IČO: 26867737, se sídlem Nedvědova 362/11, 779 00 Olomouc, se kterou byla Pavla D. personálně propojena, neboť na základě generální plné moci ze dne 12. 8. 2005 byla zplnomocněna k jednání za tuto společnost a učinily tak bez průkazného výběru této firmy minimálně ze tří nabídek, ačkoliv byly seznámeny se svými povinnostmi vyplývajícími ze Stanov Společenství a věděly, že tato společnost nebyla certifikována v programu "Zelená úsporám", což bylo jednou z podmínek pro výběr dodavatele prací a následně s touto společností dne 7. 9. 2010 uzavřely Smlouvu o dílo S 10/09-1 s předmětem smlouvy "Celková sanace panelového domu - zateplení fasády, rekonstrukce lodžii a balkonů včetně výměny zábradlí, úprava soklu - varianta MARMOLIT, rekonstrukce střechy včetně jejího zateplení, výměna plastových oken bytových a sklepních, zazdění chodbových lodžii, dozdní, montáž plastových oken, úprava vstupů, výměna zdravotní instalace, zateplení suterénu" v ceně 13 301 474,90 Kč včetně DPH a dne 19. 9. 2011 stvrdily svým podpisem předání díla bez zjevných vad a nedodělků, čímž způsobily zatížení spravovaného majetku Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, IČO: 26799341, se sídlem Nedvědova 360/7, 779 00 Olomouc - Povel nadbytečnými náklady v minimální výši 730 833 Kč bez DPH, neboť dle závěru znaleckého posudku vypracovaného znalcem Ing. Milošem Skácelem,

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vařeková.

z oboru ekonomika, stavebnictví, odvětví rozpočtování staveb a fakturace stavební výroby, kvalita a vady provedených stavebních prací, dodávek a služeb bylo Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11 tím, že nebyl proveden průkazný výběr dodavatele otevřeným výběrovým řízením, poškozeno o částku minimálně 730 833 Kč bez DPH, neboť tento v žalobním návrhu označený skutek nebyl podle okresního soudu trestným činem.

2. Naproti tomu byla tímž rozsudkem obžalovaná Pavla D. uznána vinnou přečinem zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, který spáchala tím, že

v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch jako předsedkyně výboru Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, 779 00 Olomouc v období od 17. 10. 2013 do 3. 9. 2015, v Olomouci na pobočkách České spořitelny a.s. učinila patnáct hotovostních výběrů z účtu Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, číslo 3210589339/0800 v celkové částce 872 250 Kč, a to z finančních prostředků určených na kompletní sanaci panelového domu na adrese Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, konkrétně dne 17. 10. 2013 vybrala z uvedeného účtu částku 100 000 Kč, dne 22. 10. 2013 částku 250 000 Kč, dne 18. 12. 2013 částku 150 000 Kč, dne 15. 1. 2014 částku 40 000 Kč, dne 31. 1. 2014 částku 30 000 Kč, dne 12. 2. 2014 částku 32 000 Kč, dne 4. 8. 2014 částku 30 000 Kč, dne 19. 8. 2014 částku 50 000 Kč, dne 9. 9. 2014 částku 35 000 Kč, dne 24. 9. 2014 částku 50 000 Kč, dne 9. 10. 2014 částku 60 000 Kč, dne 28. 11. 2014 částku 19 250 Kč, dne 31. 3. 2015 částku 12 000 Kč, dne 23. 4. 2014 částku 4 000 Kč a konečně dne 3. 9. 2015 částku 10 000 Kč a z těchto finančních prostředků minimálně částku 201 066 Kč použila pro svoji potřebu, přičemž následně, ve snaze zastřít své protiprávní jednání,

- nechala v přesně nezjištěné době a na přesně nezjištěném místě v Olomouci, či jinde, účelově upravit rozpočet na akci "Celková sanace panelového domu - zateplení fasády, rekonstrukce lodžii a balkónů včetně výměny zábradlí, úprava soklu - varianta MARMOLIT, rekonstrukce střechy včetně jejího zateplení, výměna plastových oken bytových a sklepních, zazdění chodbových lodžii, dozdní, montáž plastových oken, úprava vstupů, výměna zdravoinstalace, zateplení suterénu", zpracovaný Ing. Romanem Z. na částku 13 301 474,90 Kč včetně DPH, předložený spol. Wüstenrot - stavební spořitelna, a.s., která sanaci stavby financovala, když z takto schváleného rozpočtu nechala odstranit položky týkající se dodávky zábradlí ke vchodu č. 11 na adrese Nedvědova 362/11, Olomouc a kompletní práce na vnitřních rozvodech vchodu 11 na adrese Nedvědova 362/11, Olomouc, na které v důsledku jejího protiprávního jednání (neoprávněného výběru finančních prostředků) nezbyly peníze, a naopak ceny některých položek v realizačním rozpočtu spol. Trinovum Group s.r.o. nechala účelově navýšit nad ceny obvyklé o částku v celkové výši 495 000 Kč tak, aby položky neprovedených prací byly rozepsány do ostatních položek a celková cena sanace odpovídala schválenému rozpočtu i bez fakticky neprovedených prací, dále

- zároveň jako zástupkyně dodavatele stavebních prací spol. Trinovum Group s.r.o. vyhotovila dodatečně v roce 2017 Dodatek č. 1 ke Smlouvě o dílo S 10/09 - 1 opatřený datem 14. 9. 2010, kterým účelově navýšila cenu prací na sanaci panelového domu o částku 56 760 Kč včetně DPH a Dodatek č. 2 ke Smlouvě o dílo S 10/09 - 1 opatřený datem 20. 6. 2011, kterým navýšila cenu prací na sanaci panelového domu o částku 414 014,81 Kč včetně DPH, ačkoliv skutečná cena prací, které byly na základě těchto dodatků v rámci sanace panelového domu fakticky provedeny, mohla činit pouze 205 478,39 Kč včetně DPH, tedy tyto práce byly účelově předraženy o částku 265 296,42 Kč, a konečně

- jako zástupkyně dodavatele stavebních prací spol. Trinovum Group s.r.o. nechala dne 10. 8. 2017 vystavit fakturu č. 211008 na částku 401 479,90 Kč včetně DPH opatřenou datem vystavení 31. 10. 2011 s datem splatnosti 14. 11. 2011, formou úhrady příkazem, se zněním "na základě SOD S10/09-1 za práce provedené na Vašem panelovém domě zbytek za základního rozpočtu, který je

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vařeková.

součástí této SOD" a fakturu č. 211009 na částku 470 770,10 Kč včetně DPH opatřenou datem vystavení 16. 12. 2011, s datem splatnosti 31. 1. 2012, formou úhrady příkazem, se zněním "vícepráce na základě dodatků č. 1 a č. 2 z roku 2011", kterými vyfakturovala účelově předražené a fakticky neprovedené práce na sanaci panelového domu,

a takto jednala, ačkoliv k převzetí díla došlo již v roce 2011 a finance vybrané v následujících letech již na rekonstrukci domu ani k jinému účelu ve prospěch SVJ, minimálně v částce 201 066 Kč neužila, nýbrž si je ponechala pro svoji potřebu, kdy tímto jednáním způsobila na majetku poškozeného Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, IČO: 26799341, se sídlem Nedvědova 360/7, 779 00 Olomouc-Povel škodu v celkové výši nejméně 201 066 Kč.

3. Dále byla obžalovaná Pavla D. uznána vinnou přečinem zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle ustanovení § 254 odstavce 1 alinea 1 trestního zákoníku, který spáchala tím, že jako zplnomocněný zástupce společnosti Trinovum Group s.r.o., IČO: 26867737, se sídlem Nedvědova 362/11, 779 00 Olomouc-Povel, a to na základě plné moci ze dne 12. 8. 2005 a osoba odpovědná vést účetnictví této společnosti od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2017 řádně, respektive vůbec nevedla v této společnosti účetní knihy, zápisy nebo jiné doklady sloužící k přehledu o stavu hospodaření a majetku nebo k jejich kontrole, ačkoliv společnost v předmětném období prokazatelně prováděla podnikatelskou činnost a byla k tomu povinna, když tím způsobila porušení ust. § 2, § 3 odst. 1, § 4 odst. 1, 8, 10 a 11, § 6 odst. 1, 2, 3 a 4, § 7 odst. 1 a 2, § 8 odst. 1, 2, 3, 4, 5 a 6, § 11 odst. 1 a 2, § 12 odst. 1, 2 a 3, § 13 odst. 1, 2 a 3, § 17 odst. 1, 2 a 3, § 18 odst. 1, § 19 odst. 1 a 6, § 21a odst. 1 a 4, § 29 odst. 1, 3 a 4, § 30 odst. 1 a 2, § 31 odst. 1 a 2, § 33a odst. 10, § 36 odst. 1 § 37a odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb. o účetnictví, přičemž nezajistila podání daňových přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2015, 2016 a 2017 u místně příslušného správce daně Finančního úřadu pro Olomoucký kraj, Územní pracoviště v Olomouci, a to ani dodatečně, čímž ohrozila včasné a řádné vyměření daně.
4. Za tyto dva přečiny byla obžalovaná Pavla D. odsouzena podle § 206 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 15 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku jí byla stanovena zkušební doba v trvání 18 měsíců. Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku bylo obžalované uloženo, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil nahradila škodu, kterou trestným činem způsobila. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku byl obžalované dále uložena trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti člena statutárního orgánu v právnické osobě s formou společenství vlastníků jednotek v trvání 24 měsíců. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovaná zavázána k povinnosti zaplatit na náhradu škody poškozenému Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, IČO: 26799341, se sídlem Nedvědova 360/7, Olomouc, částku ve výši 201 066 Kč a podle § 229 odst. 2 trestního řádu bylo poškozené Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11 se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázáno na řízení ve věcech občanskoprávních.
5. Proti tomuto rozsudku okresního soudu podali odvolání 1) obžalovaná Pavla D., 2) státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Olomouci v neprospěch obžalovaných Pavly D. a Karly S. a 3) poškozené Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 367/11.
6. Obžalovaná Pavla D. podala odvolání prostřednictvím své obhájkyne Mgr. Veroniky Jansové, které zaměřila do výroku o vině, jakož i do výroků na tento výrok navazujících. Podaný opravný prostředek odůvodnila tím, že se nedopustila žádného majetkového trestného činu, tedy ani zpronevěry a že napadený rozsudek je ve vztahu k tomuto skutku nesprávný. Stejně tak nesouhlasila s výrokem o náhradě škody, kterým jí byla uložena povinnost zaplatit poškozenému Společenství

vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, IČO:26799341, se sídlem Nedvědova 360/7, Olomouc (dále jen „SVJ“), částku ve výši 201.066,- Kč.

7. Obžalovaná sice nepopřela, že uskutečnila předmětné výběry hotovosti, tak jak byly popsány v obžalobě, ale zásadně nesouhlasila s tím, že by si tuto hotovost, byť i jen částečně, ponechala pro svou potřebu. Finanční machinace popsané v napadeném rozsudku, nebyly ideální, a když na ni bylo podáno trestní oznámení, tak na popud policejního orgánu, který po ní faktury vyžadoval, je znovu vytiskla ze starého počítače a následně je podepsala, protože ji nenapadlo, co jiného by měla udělat, když veškerou dokumentaci SVJ již před lety odevzdala Jiřímu P. Nic z tohoto jejího jednání však nenaplnuje skutkovou podstatu trestného činu zpronevěry, ale jedná se spíše o určitou liknavost v účetnictví a sérii ukvapených a nepromyšlených rozhodnutí než o trestněprávní jednání.
8. Obžalovaná v předmětném domě v inkriminované době vlastnila byt, v němž i bydlela a byla tedy více než motivována, aby revitalizace domu byla řádně provedena, což se i stalo. Pokud SVJ zastoupené panem P. nyní tvrdí, že zpronevěřila peníze, tak není schopno uspokojivě vyjádřit za co konkrétně, když smluvené práce byly provedeny, v domě je vše opravené a SVJ až do podání trestního oznámení nikdy nespécifikovalo jakoukoliv částku, která by chyběla, nebo nepožadovalo dodělat smluvené práce. Současně společnost Trinovum, Group s.r.o., které by peníze měly být vyplaceny, jelikož práce prováděla ona, nikdy neevidovalo za SVJ, potažmo za obžalovanou žádnou, pohledávku. Výsledek, který by z tohoto mohl vyplynout, je ten, že obžalovaná peníze vybrala a uhradila z nich provedené práce společnosti Trinovum Group s.r.o. Společnost Trinovum Group s.r.o. je v současné době v insolvenční správce rovněž žádnou pohledávku za obžalovanou neregistruje. Pokud by zde měl být nějaký poškozený, tak dle názoru obžalované není jasné, zda by to mělo být SVJ nebo společnost Trinovum, a tedy na úkor koho měla peníze údajně zpronevěřit. SVJ má zhotovené a zaplacené dílo, které odpovídá ceně obvyklé, a v té době a ceně sjednané ve smlouvě a dodatcích, což potvrdil v řízení před okresním soudem slyšený znalec. V občanskoprávním řízení pak SVJ nikdy neuplatňovalo žádné nároky vůči ní ani vůči společnosti Trinovum Group s.r.o. Obžalovaná tak má za to, že eviduje-li SVJ nějakou pohledávku vůči ní, může se jednat maximálně o občanskoprávní spor, kde navíc není jisté, zda by SVJ bylo vůbec aktivně legitimováno, když je zde otázka, zda je domnělým poškozeným SVJ nebo Trinovum Group s.r.o.
9. Obžalovaná dále vznesla námitku promlčení nároku SVJ na náhradu škody, když má za to, že subjektivní tříletá lhůta podle § 629 odst. 1 NOZ již uplynula. Pokud pan P. měl po převzetí veškeré dokumentace a účetnictví a jejím prostudování za to, že SVJ vznikla jakákoliv škoda, měl ji v této lhůtě uplatnit a nečekat na trestní řízení. K dalšímu argumentu týkajícímu se neprovedení zdravotní instalace obžalovaná v souladu se svými dřívějšími vyjádřeními uvedla, že tato neměla být vůbec prováděna, kdy pan P. předložil soudu rozpočet, který byl vystaven pouze pro účely úvěrující banky, aby mohlo dojít k navýšení a čerpání úvěru a nikoliv rozpočet, podle kterého se reálně prováděly práce, které byly navíc řádně provedeny. Nebylo nijak prokázáno, že výše zmiňovaný rámcový rozpočet, který sloužil jako podklady pro banku, byl součástí smlouvy o dílo.
10. Z provedeného dokazování podle obžalované vyplynulo, že předmětné dílo bylo provedeno za cenu obvyklou, nechybí mu žádné podstatné náležitosti, tudíž není prokázáno, že by vznikla jakákoliv škoda. Obžalovaná sice uznává svá pochybení, ale nikoliv vinu ve smyslu trestního práva, kdy se domnívá, že se jedná o kriminalizaci jednání tam, kde přichází v úvahu pouze občanskoprávní řízení, což je v rozporu se zásadou ultima ratio.
11. S ohledem na výše uvedenou argumentaci tedy byla obžalovaná přesvědčena, že krajský soud by měl postupovat podle zásady in dubio pro reo a rozhodnout v její prospěch, když SVJ nemohla vzniknout žádná škoda. Závěrem proto obžalovaná navrhl, aby krajský soud jako soud odvolací

změnil napadený rozsudek soudu co do výroku, jímž byla uznána vinnou ze spáchání přečinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku (v rozsudku označeno jako ad 1), kdy se jedná o skutek označený pod bodem 2 obžaloby), a to tak, že ji podle § 226 písm. b) trestního řádu zproští obžaloby.

12. V průběhu veřejného zasedání pak obhájkyň obžalované Pavly D. odkázala na písemné odůvodnění odvolání a učinila i shodný závěrečný návrh, přičemž upřesnila, že v napadeném rozsudku by měl být zrušen i výrok o náhradě škody a poškozený by měl být odkázán s celým svým nárokem na náhradu škody na řízení občanskoprávní.
13. Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Olomouci (dále jen „státní zástupce“) podal odvolání v neprospěch obžalovaných Pavly D. a Karly S., a to konkrétně proti zprošťující části napadeného rozsudku a dále vůči skutku popsanému pod bodem 1) odsuzující části napadeného rozsudku, který se týká již výhradně obžalované Pavly D., neboť se nemohl ztotožnit s úvahou nalézacího soudu týkající se výše způsobené škody.
14. Pokud se týká zprošťující části rozsudku, pak se státní zástupce neztotožnil s názorem nalézacího soudu, že projednávaný skutek není trestným činem, kdy se naopak domníval, že na základě provedených důkazů bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že jednání obžalovaných popsané pod bodem 1) podané obžaloby naplňuje veškeré zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 trestního zákoníku, a že se tohoto trestného činu obě obžalované dopustily. Následně státní zástupce podrobně rozvedl důvody podporující tuto jeho argumentaci, přičemž dále podotkl, že novelou trestního zákoníku, účinnou od 1. 10. 2020, došlo k navýšení hranice výše škody v ustanovení § 138 trestního zákoníku. Vzhledem k této novelizaci je třeba jednání obžalovaných nově právně kvalifikovat toliko jako přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1 trestního zákoníku. Vzhledem k datu zahájení trestního stíhání, spáchání skutku a s přihlédnutím k tříleté promlčecí době (kdy jde nově o trestný čin podle § 34 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku), je tak již trestní stíhání obou obžalovaných promlčeno. Nalézací soud měl tedy rozhodnout o zastavení trestního stíhání obou obžalovaných pro daný skutek, a to z důvodu jeho promlčení, a nikoli je obžaloby v této části zprostit, kdy ostatně v minulosti v tomto směru již nalézací soud takto rozhodl.
15. Pokud se jedná o skutek, který je popsán v bodě 1) odsuzující části napadeného rozsudku, a který se již týká výhradně obžalované D., pak státní zástupce souhlasil s nalézacím soudem v tom směru, že tato obžalovaná svým jednáním naplnila veškeré zákonné znaky skutkové podstaty přečinu zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku. Na rozdíl od okresního soudu se však domníval, že obžalovaná svým jednáním způsobila poškozenému SVJ škodu ve výši nejméně 661 777 Kč a nikoliv ve výši pouhých 201 066 Kč. V rámci odůvodnění svého rozhodnutí okresní soud uvedl, že zohlednil vícepráce v souladu s odečtem učiněným již obžalobou a dále bral v potaz relevanci faktury č. 213001 ze dne 1. 7. 2013 na částku ve výši 465 705 Kč, ke které nebyly zjištěny žádné manipulace a antيداتování. V tomto směru však státní zástupce zdůraznil, že obžalovaná vystavila účelově po zahájení trestního řízení fiktivní fakturu č. 211008 na částku ve výši 401 479,90 Kč a fakturu č. 211009 na částku ve výši 470 770 Kč. Následně obžalovaná vytvořila i dodatky ke smlouvě o dílo. Faktury a dodatky byly vytvořeny až v roce 2017 a účelově byly zaneseny do účetnictví společnosti Trinovum Group s.r.o., a to do účetního roku 2015 zpětně. Dílo bylo předáno již v roce 2011 a posuzované výběry z účtu poškozené byly činěny v letech 2013 až 2015. Faktura číslo 213001 ze dne 1. 7. 2013 tak není relevantní ve vztahu k výpočtu výše způsobené škody, a proto neměla být vůbec zohledňována. Podle státního zástupce je zcela nelogické, aby byla škoda ponížena o částku fakturovanou v roce 2013, když obžalovaná vytvořila fiktivní doklady až v roce 2017 po zahájení trestního řízení, a to zcela prokazatelně s úmyslem zpětně doložit, že předmětná částka, kterou z účtu SVJ vybrala v letech 2013 až 2015, byla použita pro účely SVJ.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vařeková.

Sama obžalovaná si byla vědoma, že tato fakturace se nevztahuje k provedeným výběrům, neboť v opačném případě by jistě nevytvářela v roce 2017 fiktivní doklady s úmyslem zastřít své protiprávní jednání a zpětně doložit výběry celkové částky 872 250 Kč. Podle názoru tohoto odvolatele tak neexistuje žádný důvod pro zohlednění této faktury z roku 2013. Dále je třeba říci, že státní zástupce již při podání obžaloby při výpočtu způsobené škody skutečně zohlednil částku ve výši 205 478, 39 Kč, kterou odečetl od celkové částky odpovídající neoprávněným výběrům, přičemž takto postupoval, neboť nebylo možno učinit jednoznačný závěr, že vícepráce odpovídající této částce provedeny nebyly. Práce v hodnotě zbylé částky, kterou obžaloba považuje za způsobenou škodu, však již prokazatelně nebyly provedeny. V tomto směru podle státního zástupce neexistuje žádná věcná ani časová souvislost mezi provedenými výběry, předaným dílem a dodatečně vytvořenými fiktivními doklady, kdy částku ve výši 666 771 Kč obžalovaná prokazatelně nepoužila pro účely poškození. S ohledem na tyto skutečnosti považoval státní zástupce tento závěr nalézacího soudu za zcela nesprávný a domníval se, že způsobená škoda neměla být takto snížena.

16. Závěrem státní zástupce navrhl, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu zrušil napadený rozsudek v jeho zprošťující části a dle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí a dále navrhl, aby odvolací soud podle 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině pod bodem 1) a navazující výrok o trestu a aby sám podle § 259 odst. 3 trestního řádu ve věci rozhodl tak, že uzná obžalovanou Pavlu D. vinnou ze spáchání téhož skutku popsaného pod bodem 1) napadeného rozsudku s tím rozdílem, že celková výše způsobené škody bude v částce 666 777 Kč, a za to ji odsoudil k úhrnnému podmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání kolem 20 měsíců, se stanovením zkušební doby v délce trvání 24 měsíců při zachování dalšího trestu uloženého jí napadeným rozsudkem.
17. V rámci veřejného zasedání přednesl státní zástupce odvolání ve shodě s jeho písemným vyhotovením založeným ve spise, přičemž však závěrečný návrh částečně modifikoval tak, že ohledně zprošťující části napadeného rozsudku má sice dojít k jejímu zrušení, nicméně krajský soud má v této části následně sám rozhodnout o zastavení trestního stíhání obou obžalovaných z důvodu promlčení.
18. Poškozené Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 367/11 podalo odvolání prostřednictvím svého zmocněnce JUDr. Radka Rozmánka v neprospěch obžalované D., které zaměřilo do výroků o náhradě škody vyslovených podle § 228 odst. 1 a § 229 odst. 2 trestního řádu. Podaný opravný prostředek odůvodnilo tím, že okresní soud pochybil, když obžalovanou D. uznal vinnou přisvojením si částky toliko 201 066 Kč a nikoli částky 666 771 Kč. Poškozený poukázal na to, že obžalovaná D. prokazatelně provedla v období od 17. 10. 2013 do 3. 9. 2015 celkem 15 hotovostních výběrů z jeho účtu v celkové výši 872 250 Kč. Okresní soud pak pravděpodobně dospěl k závěru, že obžalovaná hotovostně vybranou částku ve výši 465 705 Kč mohla použít na úhradu faktury č. 213001 ze dne 1. 7. 2013 splatné dne 5. 9. 2013 (dále jen "faktura") a vybranou částku tak dle přesvědčení okresního soudu nezpronevěřila, když tento svůj závěr opírá o nalézací soud zejména o argumentaci, že v případě této faktury nebyly zjištěny žádné manipulace v podobě antedatování, zpětného vystavování apod. a současně uvádí, že tuto fakturu má zohledňovat i sám poškozený s konstatováním, že k proplacení této částky nedošlo. Nalézací soud však ve svém právnírné hodnocení podle přesvědčení poškozené zcela opomněl objektivní skutečnosti nezbytné pro posouzení, zda uvedená faktura byla vystavena po právu či nikoli, což je základní předpoklad pro závěr, zda hotovostní výběry mohly být obžalovanou použity na úhradu této faktury či nikoli.
19. Okresní soud ve svých úvahách podle poškozeného zcela přehlíží fakt, že předávací protokol ze dne 3. 10. 2013 nebyl podepsán Janem D., jak je patrné z výpovědi tohoto svědka zachycené pod

bodem 7. napadeného rozsudku, čímž nalézací soud nereflektuje skutečnost, že k vystavení faktury na údajné dokončovací práce došlo v souvislosti s předáním díla, které ve skutečnosti neproběhlo.

20. Okresní soud rovněž nehodnotil, že samotná faktura je zcela nepřezkoumatelná, jelikož součástí této faktury není soupis tvrzených "dokončovacích" prací. Z faktury tak nelze dovodit, k jakým pracím se má vztahovat a jaké práce jsou účtovány, to vše za situace, kdy obžalovaná v průběhu trestního řízení založila do spisu v rámci své obhajoby "předávací protokol" ze dne 19. 9. 2011, který je v rozporu s předávacím protokolem ze dne 3. 10. 2013, neboť ten obsahuje zcela protichůdné údaje. Rovněž v případě předávacího protokolu ze dne 19. 9. 2011 bylo z výpovědi svědka Ing. Leoše K. zjištěno, že tento předávací protokol nepodepsal. Obžalovaná D. tedy manipulovala nejen účetními doklady, ale i dodatky ke smlouvě o dílo a také předávacími protokoly. Pokud by hotovostní výběry měly sloužit na úhradu faktury či jiných pohledávek společnosti Trinovum Group, s.r.o. (dale jen "Trinovum" nebo "společnost"), tak by tato společnost nepochybně vystavila příslušné příjmové pokladní doklady, které by obsahovaly údaje o tom, jaká pohledávka a v jaké částce byla společnosti Trinovum hotovostně uhrazena. Žádné takové příjmové pokladní doklady společnosti Trinovum však vystaveny nebyly, a proto je závěr okresního soudu o případné úhradě faktury nesprávný a nemá ani oporu v provedených důkazech.
21. V odůvodnění napadeného rozsudku rovněž absentuje úvaha, na základě jakých provedených důkazů učinil nalézací soud závěr, že v hotovosti vybraná částka mohla být použita na úhradu faktury č. 213001 na částku 465.705,- Kč. V tomto směru poukázal poškozený na účetní závěrku společnosti Trinovum za rok 2013, která byla do sbírky listin založena dne 13. 10. 2016 (tedy před zahájením trestního stíhání, když trestní oznámení bylo podáno až dne 25. 1. 2017). Z výkazu zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2013 je patrné, že společnost Trinovum neměla v tomto účetním období žádné tržby za prodej výrobků a služeb, tudíž obžalovaná D. nemohla v hotovosti vybranou částku použít na úhradu faktury č. 213001 na částku 465.705,- Kč ze dne 1. 7. 2013 splatné dne 5. 9. 2013, jak nesprávně dovodil nalézací soud.
22. Nalézací soud rovněž opomněl, že cena díla byla v čl. V Smlouvy o dílo sjednána jako cena konečná a nepřekročitelná v celkové výši 13.301.474,90 Kč, když součástí takto sjednané ceny díla byla výměna zdravotní instalace v hodnotě 863.970,54 Kč, která nebyla provedena, aniž by její neprovedení bylo odpovídajícím způsobem promítnuto jako méněpráce do sjednané ceny díla.
23. Dosahovala-li rozpočtová cena díla bez zdravotní instalace částky 12.437.504,36 Kč a společnost Trinovum byla uhrazena částka 12.900.000,- Kč (jak plyne z vystavených faktur, které byly uhrazeny k úvěru společnosti Wustenrot), tedy částka převyšující sjednanou cenu díla bez provedené zdravotní instalace, tak dle přesvědčení poškozeného nelze dospět k závěru, že faktura na částku 465.705,- Kč byla vystavena po právu. V úvahách nalézacího soudu rovněž absentuje hodnocení jednání obžalované D., která zcela bez ostychu uvedla, že oproti cenové nabídce na provedení díla a uzavřené smlouvě o dílo svévolně navyšovala jednotlivé položky rozpočtu, aby dosáhla vyššího zisku, jak je patrné např. ze strany 3 protokolu o hlavním líčení ze dne 15. 9. 2021, a to právě na úkor realizace zdravotní instalace, kterou se v souladu se smlouvou o dílo zavázala realizovat a na kterou pro umělé navýšení jiných položek již nezbyly finanční prostředky. Nalézací soud se tak nevypořádal s argumentací poškozeného v závěrečném návrhu. Poškozený je přesvědčen, že toto úmyslné jednání obžalované D. směřující k obohacení společnosti Trinovum, se kterou byla personálně propojena, na úkor poškozeného, by mělo být promítnuto do úvah o výši škody a potažmo i viny a trestu.
24. Pokud se dále okresní soud kriticky vyjádřil k některým závěrům znalce Ing. Skácela, tak poškozený poukázal na skutečnost, že tento znalec, jakož i Ing. Kořenek, dospěli ke shodnému závěru, že dílo nebylo realizováno v rozsahu sjednaném ve smlouvě, když nebyla provedena zdravotní instalace, která byla předmětem díla. Z těchto důvodů je tak závěr okresního soudu, že dílo bylo provedeno

v souladu s předmětnou smlouvou, zcela nesprávný, neboť odporuje nejen znaleckým závěrům, ale i samotné smlouvě o dílo. Poškozený rovněž poukázal na čestné prohlášení podepsané oběma obžalovanými, které bylo doručeno Raiffeisen stavební spořitelně dne 22. 10. 2013 a z něhož vyplývá, že k proplacení faktury č. 213001 na částku 465 705 Kč mělo dojít z poskytnutého úvěru. Vzhledem k tomu, že společnost v roce 2013 žádnou stavební činnost neprováděla, kdy práce měly být provedeny již v roce 2011, je zřejmé, že předávací protokol ze dne 3. 10. 2013 byl vytvořen účelově, aby mohla být faktura předložena k proplacení Raiffeisen stavební spořitelně. Tato stavební spořitelna reagovala na žádost obžalovaných zasláním dodatku č. 1 ke smlouvě o úvěru, který však obžalované nikdy nepodepsaly, protože si musely být vědomy neoprávněnosti faktury. Závěrem poškozený navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek ve výrocích o náhradě škody zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.

25. V rámci veřejného zasedání nejprve přednesl zmocněnec poškozeného odvolání ve shodě s jeho písemným vyhotovením založeným ve spise, přičemž následně závěrečný návrh modifikoval tak, že vadný výrok o náhradě škody má být krajským soudem zrušen a o náhradě škody by mělo být krajským soudem nově rozhodnuto tak, že poškozenému bude přiznána částka ve výši 872 252 Kč, která odpovídá neoprávněným hotovostním výběrům, protože tyto výběry nebyly podloženy žádnou fakturou.
26. Obhájce nepřítomné obžalované Karly S. JUDr. Petr Konečný pak u veřejného zasedání označil napadený rozsudek za zákonný s tím, aby odvolání státního zástupce a poškozeného byla zamítnuta.
27. Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu) úvodem shledal, že všechna odvolání byla podána oprávněnými osobami (§ 246 odst. 1 písm. a), b), d) trestního řádu), v zákonné osmidenní lhůtě od doručení opisu rozsudku a na místě, kde lze takové podání učinit (§ 248 odst. 1 trestního řádu), přičemž všechna splňují zákonem předepsané náležitosti (§ 249 trestního řádu). Současně krajský soud neshledal ani jiný důvod k zamítnutí nebo odmítnutí některého odvolání podle § 253 odst. 1, resp. podle § 253 odst. 3 trestního řádu z formálních důvodů bez věcného přezkoumání napadeného rozsudku a předcházejícího řízení.
28. Odvolací soud tedy z podnětu podaných opravných prostředků přezkoumal z hledisek uvedených v § 254 odst. 1, odst. 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti kterým byla podána odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení vydání napadeného rozsudku předcházející, přičemž dospěl k závěru, že v daném případě jsou u zprošťující části napadeného rozsudku dány odvolací důvody uvedené v § 257 odst. 1 písm. c) trestního řádu a u odsuzující části napadeného rozsudku jsou pak dány odvolací důvody uvedené v § 258 odst. 1 písm. b), c), e), f) trestního řádu, neboť odvolání státního zástupce je zcela důvodné, odvolání poškozeného je částečně důvodné a konečně odvolání obžalované D. důvodné není, a proto bylo nezbytné její odvolání podle § 256 trestního řádu zamítnout.
29. Úvodem je třeba podotknout, že v řízení, které rozsudku předcházelo, neshledal odvolací soud žádné podstatné vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva obhajoby, tudíž nebyl dán ani jiný kasační důvod pro zrušení napadeného rozsudku ve smyslu ust. § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, přičemž v tomto ohledu ani nebyly žádné námitky vzneseny.
30. Pokud se tedy týká zprošťující části napadeného rozsudku ohledně skutku pod bodem 1) podané obžaloby, který se týká obou obžalovaných, tak zde dospěl po provedeném dokazování okresní soud (viz bod 46 odůvodnění napadeného rozsudku) ve shodě se závěrečným návrhem státního zástupce učiněným u hlavního líčení (č. l. 1679 spisu) a potažmo jeho argumentací uplatněnou následně v podaném odvolání, ke správnému závěru, že s ohledem na časovou působnost trestního

zákoníku zakotvenou v jeho ust. § 2 odst. 1 a novelizaci trestního zákoníku provedenou s účinností od 1. 10. 2020 zákonem č. 333/2020 Sb. musí dojít k změně (zmírnění) právní kvalifikace jednání obou obžalovaných v jejich prospěch na („toliko“) přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 trestního zákoníku ve znění účinném od 1. 10. 2020, což v konečném důsledku znamená, že jejich trestní stíhání pro tento skutek je s ohledem na uplynutí toliko tříleté promlčecí doby zakotvené v ust. § 34 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku již promlčeno. V podrobnostech pak lze v tomto ohledu plně odkázat na podrobné a precizní odůvodnění odvolání státního zástupce, s nímž se odvolací soud ztotožnil.

31. Navazující právní úvaha okresního soudu o upřednostnění rozhodnutí o zproštění obžaloby obou obžalovaných podle § 226 písm. b) trestního řádu (bod 46 jeho odůvodnění) však již správná nebyla. Je totiž třeba mít na zřeteli, že podle § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu platí, že je-li trestní stíhání promlčeno, tak trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být jako nepřipustné zastaveno. K existenci důvodu nepřipustnosti trestního stíhání přitom přihlíží všechny orgány činné v trestním řízení ex offio, tudíž není ani nutno, aby osoba, proti níž se řízení vede, existenci tohoto důvodu namítala. Dikce "nelze zahájit" a "nelze v něm pokračovat" znamená, že k existenci důvodu nepřipustnosti trestního stíhání musí příslušný orgán činný v trestním řízení přihlédnout ihned, jakmile se o ní dozví. Není tedy možno, aby příslušný orgán činný v trestním řízení činil další úkony např. za účelem objasnění, zda se skutek stal, a až po tomto objasnění trestní stíhání zastavil (viz např. komentář trestního řádu dostupný v ASPI).
32. Jinými slovy řečeno, okresní soud za dané situace neměl na výběr, který procesní postup zvolí (tj. zda obžalované zproští obžaloby či jejich trestní stíhání pro nepřipustnost zastaví), nýbrž měl správně trestní stíhání obou obžalovaných pro skutek 1) podané obžaloby podle § 223 odst. 1 trestního řádu za použití § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu z důvodu promlčení zastavit. Současně měl obžalované v souladu s ust. § 11 odst. 4 trestního řádu poučit, že v jejich trestním stíhání se bude pokračovat, prohlásí-li kterákoli obžalovaná do tří dnů od doby, kdy by jí bylo usnesení o zastavení trestního stíhání oznámeno, že na projednání věci trvá. Teprve poté, pokud by některá z obžalovaných trvala na projednání věci, by bylo ze strany okresního soudu namísto rozhodovat o tomto skutku meritorně, tj. rozhodovat o případném zproštění obžaloby (§ 226 trestního řádu) či o vyslovení viny (§ 227 trestního řádu). Krajský soud tedy postupem podle § 257 odst. 1 písm. c) trestního řádu toto pochybení okresního soudu napravil, když napadený rozsudek v jeho zprošťující části z podnětu odvolání státního zástupce zrušil a trestní stíhání obou obžalovaných ohledně tohoto skutku jako promlčené sám zastavil, když takto měl učinit již okresní soud. Pro úplnost krajský soud dodává, že s ohledem na odlišnou právní úpravu odvolacího řízení oproti řízení před soudem nalézacím však již obžalované nyní nemají právo, aby případně trvaly na dalším projednání této věci, resp. tohoto skutku (viz ust. § 257 odst. 2, odst. 3 trestního řádu).
33. Pokud jde o věcnou správnost odsuzující části napadeného rozsudku okresního soudu, pak v tomto ohledu, jak již shora uvedeno, shledal krajský soud odvolací námitky státního zástupce zcela důvodnými, odvolací námitky poškozeného částečně důvodnými a naopak odvolací námitky obžalované Pavly D. posoudil jako naprosto nedůvodné.
34. Odvolací soud tak konstatuje, že dokazování bylo nalézacím soudem nepochybně provedeno v rozsahu potřebném pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak má na mysli ust. § 2 odst. 5 trestního řádu. Jak vyplývá z odůvodnění odsuzující části napadeného rozsudku, okresní soud všechny provedené důkazy hodnotil po pečlivém uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu ust. § 2 odst. 6 trestního řádu. Samo odůvodnění napadeného rozsudku pak svým charakterem vyhovuje požadavkům ust. § 125 odst. 1 trestního řádu, neboť v něm okresní soud vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, pokud si vzájemně odporují. Vyplývá z něj také, jak se nalézací soud vypořádal s obhajobou

obžalované Pavly D. a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny. Rovněž podle názoru odvolacího soudu výsledky dokazování svědčí bez pochybností o vině této obžalované. Skutková zjištění učiněná nalézacím soudem odpovídají výsledkům provedeního dokazování, jsou logická a přiléhavá a tentýž závěr platí i o užití právní kvalifikaci jejího jednání. Z těchto důvodů je také možno v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozsudku odkázat, avšak s výjimkou týkající se výše způsobené škody u přečinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, kdy podle názoru odvolacího soudu – ve shodě s odvolací argumentací státního zástupce a poškozeného – neexistuje žádný důvod, proč by oproti podané obžalobě měla být ve prospěch obžalované D. způsobená škoda ponížena, resp. proč by měla být v její prospěch zohledněna předmětná faktura č. 213001 ze dne 1. 7. 2013 na částku 465 705 Kč. Krajský soud dále považuje za nadbytečné opakovat na tomto místě zcela přiléhavou a velmi podrobnou argumentaci státního zástupce, potažmo poškozeného, s níž se zcela ztotožnil, tudíž na ni pro stručnost již pouze odkazuje s tím, že za dané situace tedy musel z podnětu důvodných odvolání státního zástupce a poškozeného napadený rozsudek zrušit i v jeho odsuzující části nově vyslovit vinu obžalované Pavly D. tak, aby výrok o vině nově zahrnoval i škodu za tuto fakturu ve výši 465 705 Kč, což v konečném důsledku znamená, že obžalovaná svým jednáním způsobila celkovou škodu ve výši nejméně 666 771 Kč, jak bylo ostatně uvedeno již v podané obžalobě.

35. Ve vztahu k odvolacím námitkám obžalované Pavly D. ohledně přečinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku pak současně krajský soud uvádí, že těmto nelze přisvědčit a je nutno je naopak považovat za nedůvodné. Argumentaci obžalované tak odvolací soud posoudil pouze jako opakování její obhajoby, která již byla uplatněna v rámci hlavního líčení před soudem I. stupně, a dále jako jeho polemiku se zjištěními okresního soudu, s nimiž se ovšem tento soud řádně vypořádal v rámci odůvodnění napadeného rozsudku. Pro úplnost je třeba uvést, že o vině obžalované Pavly D. pro skutek popsany v obžalobě pod bodem 3) bylo rozhodnuto na základě jejího prohlášení viny.
36. Dále je třeba uvést, že okresní soud jednání obžalované v odsuzující části napadeného rozsudku správně právně kvalifikoval jako tam uvedené přečiny (kdy nově ani vyšší škoda u přečinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku nemá za následek změnu právní kvalifikace, neboť stále nepřevyšuje částku 1 000 000 Kč), jichž se obžalovaná dopustila v úmyslu přímém ve smyslu ust. § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.
37. Odvolací soud poté přezkoumal výrok o trestu napadeného rozsudku, přičemž ani ten nemohl obstát, a to s ohledem na skutečnost, že následek trestné činnosti obžalované byl v konečném důsledku výrazně závažnější, neboť způsobená škoda byla o částku 465 705 Kč vyšší, tudíž i uložený trest musel být přísnější, byť se krajský soud pohyboval ve stále stejné trestní sazbě.
38. Za této situace tedy krajský soud po pečlivém vyhodnocení všech rozhodných okolností za současné aplikace všech zákonných kritérií majících vliv na druh a výměru trestu při zohlednění všech rozhodných okolností obžalovanou sám nově odsoudil za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti měsíců, přičemž současně rozhodl o podmíněném odkladu výkonu tohoto trestu na zkušební dobu dvou let.
39. Při úvaze o druhu a výměře trestu tak byl krajský soud veden hledisky uvedenými v ust. § 37 (obecná ustanovení pro ukládání trestů) a § 38 trestního zákoníku (přiměřenost trestu) a dále § 39 trestního zákoníku (soudní individualizace trestu). Odvolacím soudem tedy bylo přihlédnuto k povaze a závažnosti spáchaných přečinů, k osobním, rodinným a majetkovým poměrům pachatelky a k jejímu dosavadnímu způsobu života a k možnosti její nápravy, dále k chování obžalované po činu, k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro její budoucí život, jakož i k zásadám pro ukládání trestu za více trestných činů podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Povaha a závažnost

trestného činu jsou přitom určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatelky, mírou jejího zavinění a její pohnutkou (§ 39 odst. 2 trestního zákoníku).

40. Krajský soud tak stanovil konkrétní výměru trestu stále v dolní polovině zákonné trestní sazby, která činí jeden rok až pět. Pokud jde o délku zkušební doby, jejíž zákonné rozpětí činí jeden rok až pět let, tuto soud II. stupně stanovil opět v dolní polovině zákonného rozpětí, jak ostatně navrhoval státní zástupce. Krajský soud má za to, že takto stanovená zkušební doba odpovídá tomu, aby obžalovaná svým dalším chováním prokázala, že účelu trestu bude dosaženo i bez jeho přímého výkonu. Dále krajský soud, stejně jako před ním již soud okresní, uložil obžalované podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku přiměřenou povinnost směřující k náhradě způsobené škody. Na tomto místě krajský soud připomíná, že se jedná o podmínku, jejíž splnění je nutné k tomu, aby po uplynutí zkušební doby mohl okresní soud rozhodnout, že se obžalovaná ve zkušební době osvědčila (§ 83 odst. 1 trestního zákoníku).
41. Vzhledem ke skutečnosti, že trestný čin byl spáchán v přímé souvislosti s činností obžalované jakožto statutárního orgánu společenství vlastníků, uložil jí okresní soud správně i další trest zákazu činnosti dle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku spočívající v zákazu činnosti člena statutárního orgánu v právnické osobě s formou společenství vlastníků jednotek v trvání dvou let. I podle názoru krajského soudu je tento trest, uložený stále při spodní hranici zákonné trestní sazby, která činí jeden rok až deset let, okolnostem případu i zásadám trestání odpovídající, tudíž krajský soud tento trest zákazu činnosti ve stejné výměře obžalované uložil rovněž, přičemž toliko formálně precizoval příslušný výrok tak, aby tento odpovídal dikci ust. § 1205 odst. 1 občanského zákoníku.
42. Závěrem je třeba uvést, že výroky o povinnosti obžalované Pavly D. k náhradě škody poškozenému, které se opíraly o ust. § 228 odst. 1 trestního řádu a ust. § 229 odst. 2 trestního řádu, nemohly za situace, kdy krajský soud dospěl k závěru, že škoda způsobená obžalovanou je o částku 465 705 Kč vyšší, obstát. Odvolací soud tedy podle § 228 odst. 1 trestního řádu nově zavázal obžalovanou k povinnosti zaplatit na náhradě škody poškozenému Společenství vlastníků jednotek domu Nedvědova 360/7, 361/9 a 362/11, celkovou částku 666 771 Kč, kdy způsobená škoda byla v této výši prokázána a je uvedena i v popisu skutku ve výroku rozsudku. Vzhledem k tomu, že poškozený nárokoval na náhradě škody částku 872 250 Kč, byl podle § 229 odst. 2 trestního řádu se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.
43. Po projednání věci ve veřejném zasedání tedy dospěl krajský soud k závěru, že je nezbytné rozhodnout způsobem uvedeným ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud v Brně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Vařeková.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-m) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 14. června 2022

JUDr. Michal Jelínek v. r.
předseda senátu